

VILAN VAN DE LOO

Bokstalent Erdinc Cetin:

'Ik wil gewoon de beste zijn'

Erdinc Cetin volg ik al een paar jaar. De eerste keer dat ik hem in de ring zag, was hij aan het trainen bij de Haagse Directe. Snel, sterk en breed, toen al, op zijn zeventiende. We spraken over boksen en ik was blij met zijn positieve kijk op de toekomst, vriendschap, de liefde voor de sport. Nu is hij negentien jaar. Er is veel veranderd. "Als je ouder wordt, ga je nadenken", zegt Erdinc behoedzaam.

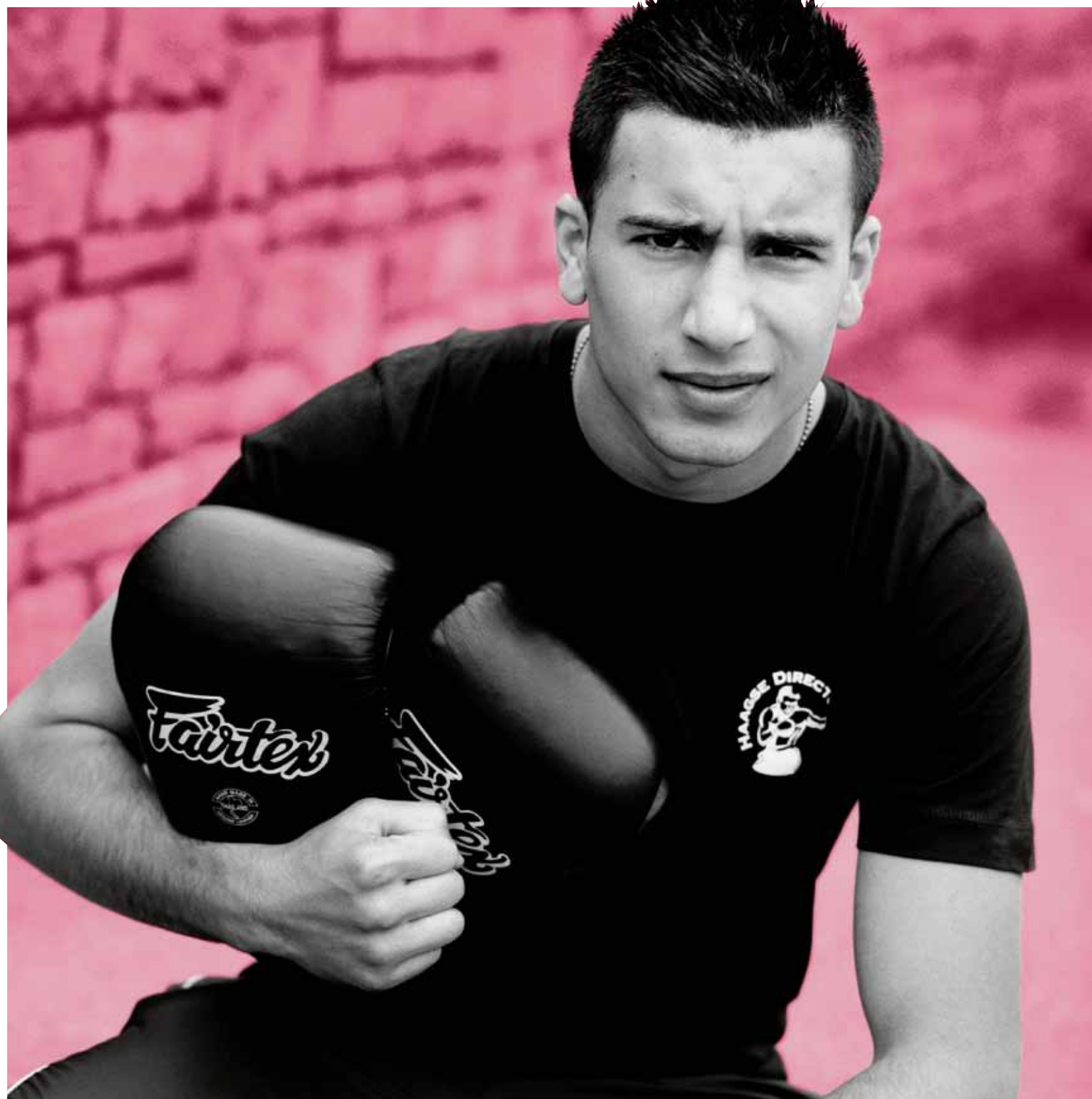
Door Vilan van de Loo

Erdinc Cetin is een bokser, dat zit gewoon in hem. Veel mensen zeggen tegen hem dat hij moet gaan kickboksen, daarmee kan hij tenminste geld verdienen. Het boksen kost immers meer dan het oplevert. Dat wil hij niet. Gewoon, omdat hij boksen de mooiste sport vindt. Mohammed Ali is de beste, natuurlijk, maar Roy Jones junior, hoe technisch zijn stijl is, dat is zijn grote voorbeeld. Zo wil hij worden, als het hem door Allah gegeven is, tenminste. Dat doel betekent voor Erdinc op alle vlakken maximale inzet. School, werk, trainen, familie. Daarover praten we bij hem thuis, waar ik mijn schoenen bij de voordeur heb achtergelaten. Erdinc woont bij zijn ouders. Op zijn kamer staan de planken vol met bekers. Gewonnen. Dit jaar is hij nationaal kampioen geworden. In de bokswereld kent iedereen zijn naam. Ze weten: dit is een bijzonder talent.

"Op school weten ze ook dat ik boks", zegt Erdinc. Hij volgt de opleiding beveiliging aan het Mondriaan College. "Dan willen ze me testen. Mijn hele klas draagt een uniform maar ik ben degene die veel praat. Ik durf alles. Dus ze laten mij voorop gaan als er wat gebeurt. Dan moeten ze eerst mij verslaan voordat ze bij mijn collega's kunnen komen". Zoiets begint altijd simpel, bijvoorbeeld met een schoolgenoot die tegen de regels in toch een pet draagt. Harde praktijklessen beveiligen zijn het voor Erdinc, met als bonus een extra dosis mensenkennis. Praten, discussies en als het uit de hand loopt, ingrijpen op de juiste manier. Het helpt dat hij kan boksen: "Daarvoor ga ik niet naar de sportschool, maar het is lekker meegenomen als het nodig is. Iedereen is zo agressief tegenwoordig. Wanneer je op straat iemand aankijkt, dan komen ze al aanzetten met een wapen".

Vertrouwen

De afgelopen jaren is Erdinc in meerdere opzichten volwassen geworden, sneller dan zijn leeftijdgenoten. De school, de straat, er is zoveel gebeurd waarover hij zou kunnen vertellen, maar wat heeft het voor zin? Hij heeft een conclusie getrokken: "Goede vrienden bestaan eigenlijk niet. Je hebt gewoon vrienden, maar wie wil zichzelf in problemen stoppen voor een ander? Ik zou dat wel doen. Ik heb het ook vaak genoeg gedaan. Maar ja. Diezelfde jongens hebben mij nooit geholpen, laat ik het zo zeggen. Dat hoeft ook niet. Ik los mijn problemen zelf op. Ik ben alleen op de wereld gekomen en ik zal alleen weggaan. Mijn familie is mijn wereld, mijn ouders en mijn zusjes. En op de boksschool heb ik mensen leren kennen, mijn trainer Reinier van Delden is familie geworden, Chris van Veen. Ik kan gemakkelijk meer namen noemen. Ze doen wat voor mij, ik doe wat voor hun.

► Foto: Mylène Siegers

Voor de rest heb ik niemand hier in Nederland. Wel in Turkije". Turkije, dat is het land waar zijn vader geboren is en waar Erdinc bijna elk jaar komt met vakanties. Erdinc's moeder is Koerdisch. En Erdinc zelf? "Ik ben niet half Koerdisch en half Turks. Maar ik ben in Nederland geboren, ik spreek de taal, dus ik ben een Nederlandse jongen. Half. Dat moet wel, want ik heb een Nederlands paspoort. Toch voel ik me echt een Turk. Hoe dat is, kan ik niet vertellen. Je moet zelf een Turk zijn om dat te ervaren. Wij hebben zo'n mooie cultuur. De vlag zegt alles al". In Turkije ligt dus zijn hart, maar voorsnog zit hij hier, in Den Haag. Een tijdelijke zaak, al met al. Hij heeft er zijn toekomstplannen op ingesteld. Het ideaal is om later in Turkije te wonen ("Zeker weten voor mijn 25ste") en daar een eigen gezin te stichten. Zover is het nog niet. De school is hier, die

wil hij afmaken. Wat boksen betreft, hij staat aan de top bij het Olympisch boksen en dat moet zijn springplank zijn: "Mijn doel is om een jaar, anderhalf jaar goed te boksen in de A-klasse. Als dat lukt, wil ik profbokser worden. Boksen is mijn leven. Het belangrijkste is dat mijn familie en ik gezond zijn. Eerst gezond zijn, dan komt de rest wel. Als je niet gezond bent, kun je niet boksen". Over de profcarrière praten we door. Want wat wil hij daarmee bereiken, roem en geld? "Aandacht van anderen interesseert me niet. Daar heb ik niets aan. Als ik in de ring sta, zie ik alleen mijn tegenstander. Aandacht van je trainers, dat is belangrijk, die maken jou als bokser beter. Als je wat bereikt, word je automatisch beroemd. Je normale leven is dan anders, je kunt niet meer op straat lopen". Gaat het dan om rijkdom? "Nee, geld interesseert me niet. Anders ging ik wel kickboksen. Geld

komt vanzelf als je genoeg wint. Ik wil gewoon de beste zijn. De wereldtitel winnen, dat is mijn doel". Maar neem nu iemand als Klitchko, zeg ik, die heeft een team om zich heen dat hij blindelings vertrouwt, en hoe gaat hij dat dan aanpakken? Erdinc aarzelt. "Ik vertrouw niemand. Later... ik weet het niet. Wachten en testen of iemand wel te vertrouwen is, denk ik. Misschien zie ik die dag niet eens. Het is mijn doel om daar te komen, maar ik kan geblesseerd raken of mijn hand kan kapot gaan. Dat soort dingen kunnen allemaal gebeuren. Wanneer God het wil, dan gebeurt het. Ik kan alleen zo hard mogelijk trainen".

Waar het hem wel om gaat, blijft on gezegd, al is het duidelijk. De bokswereld is zijn tweede familie. De Haagse Directe, zijn trainer, de liefde voor de sport, dat is het tweede thuis dat hij gevonden heeft. Het ligt

niet op school of in de Nederlandse maatschappij. Thuis, dat is buiten het gezin, het boksen. Wat in de Turkse cultuur 'eer' heet, wordt in het boksen 'sportiviteit' genoemd. Niet hetzelfde, maar het raakt aan elkaar. Een man, een woord, op beide moet je kunnen vertrouwen.

Geld

Het eerste jaar van zijn studie zit erop. Erdinc is geslaagd en denkt na over de zomer. Het is ofwel met vakantie naar Turkije gaan, ofwel een scooter kopen. Hij werkt bij het Van der Valk Hotel op de Pier en heeft gespaard. "Ik verdien mijn eigen geld", zegt hij trots, "alleen kleine mensen krijgen van hun ouders geld. Ga je met die lui om dan blijf je zelf ook klein". Maar nogmaals, om geld gaat het niet: "Ik ben blij met wat ik heb. Ik kan lopen, horen, ruiken, ik ben niet lelijk. Dan moet je gelukkig zijn. Dankbaar".